

MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN

B. V. D.

10997

Bijlage(n):

Uw brief van:

Onderwerp:
Congres van de PNR.

Aan Zijne Excellentie
de Vice Minister-President,
Minister van Verkeer en Waterstaat,
Plein 1,
te
'S-GRAVENHAGE.

Nr. 893.265

's-Gravenhage. 1 december 1967.

President Kennedylaan 25

VERTROUWELIJK

Hierbij moge ik Uwe Excellentie het volgende berichten.

Van 29 september t/m 1 oktober j.l. werd te Paramaribo het jaarlijkse congres van de Partij van de Nationalistische Republiek (PNR) gehouden.

Kenmerkend voor dit zesde partijcongres was, dat er, in de tijdens de slotzitting aanvaarde resoluties, slogans werden gebezigd welke ook bij herhaling door de communisten worden gehanteerd.

In deze resoluties werden uitspraken gedaan over de volgende onderwerpen:

Onafhankelijkheid (voor reële onafhankelijkheid tegen het Nederlands kolonialisme).

Onderwijs (het onderwijs-programma in Suriname is nog te zeer een afspiegeling van een koloniaal onderwijssysteem).

Revolutieherdenking (een gelukwenstelegram aan de Sowjet-Unie i.v.m. de 50ste verjaardag van de Oktober-revolutie).

VERTROUWELIJK

Vietnam (veroordeling van de Amerikaanse agressie in Vietnam, onmiddellijke stopzetting van de bombardementen en terugtrekking van alle Amerikaanse troepen van Vietnamees grondgebied).

Cuba (veroordeling van de boycot van Cuba door de Algemene commissie van de Inter-Amerikaanse Ministersconferentie te Washington - OAS).

Rassendiscriminatie (protest tegen de discriminatie van de negers in Amerika).

Indonesië (protest tegen de terechtstelling van kolonel Oentoeng).

De gang van zaken tijdens het congres, dat volgens waarnemers bijzonder slecht was voorbereid, toont echter aan, dat er onder de afgevaardigden ernstige meningsverschillen bestonden over enkele van de ingediende resoluties.

Zo wees de meerderheid van de congressisten in eerste instantie het zenden van een felicitatietelegram aan de CPSU af, omdat men niet van communisme beschuldigd wenste te worden. Ook het protest tegen de terechtstelling van de Indonesische kolonel Oentoeng kon aanvankelijk geen genade vinden in de ogen van de meerderheid.

In beide gevallen gelukte het de bekende revolutionaire agitator Henk Herrenberg, na uitvoerige betogen, de goedkeuring van het congres voor deze resoluties te verkrijgen.

Ook over de wijze waarop naar onafhankelijkheid moet worden gestreefd waren de meningen verdeeld. Weer gelukte het Herrenberg, die van mening was dat de strijd voor onafhankelijkheid een internationaal karakter dient te krijgen, om zijn standpunt ingang te doen vinden. Op zijn instigatie besloot het congres een brief aan de Verenigde Naties te zenden, met het verzoek Nederland te dwingen een datum voor de onafhankelijkheid van Suriname vast te stellen. Tevens zal aan de VN worden verzocht een PNR-afgevaardigde (waarschijnlijk Herrenberg zelf) te ontvangen voor het geven van uitleg over de situatie in Suriname. Tenslotte zal er bij de VN op worden aangedrongen dat leden van de de-kolonisatiecommissie zich naar Suriname begeven, teneinde zich ter

plaatse te oriënteren.

Herrenberg verzekerde het congres dat men ongetwijfeld zou kunnen rekenen op de steun van de niet gebonden landen in de de-kolonisatie-commissie.

Het is duidelijk, dat de in Algerije geschoolde agitator Herrenberg zijn stempel op dit congres heeft kunnen drukken.

Hij heeft daarbij dankbaar gebruik gemaakt van de slechte voorbereiding van het congres, alsmede van het feit dat mr.E.Bruma wegens ziekte verhinderd was een gedeelte van het congres bij te wonen.

Herrenberg kwam reeds herhaaldelijk in mijn rapportage over Surinaamse aangelegenheden ter sprake. In verband met zijn toenemende invloed in kringen van nationalistische jongeren in Suriname, volgt hier, te Uwer oriëntatie, een kort resumé van hetgeen in de loop der tijd over hem bekend werd.

Hendrik Frans Herrenberg, geboren 8-10-1938 te Paramaribo, kwam in 1958 naar Nederland. Van 1959 - 1961 vervulde hij hier te lande zijn militaire dienstplicht. Hij bereikte de rang van dpl. wachtmeester der artillerie en werd als militair goed tot zeer goed beoordeeld.

In 1963 ontpopte Herrenberg zich als een fel nationalist en vanaf die tijd speelde hij een vooraanstaande rol in kringen van nationalistische landgenoten. Door bemiddeling van de Mouvement pour la Libération des Zônes Caraïbes (MLZC) te Parijs, vertrok hij eind september 1963 naar Algerije, waar hij politieke scholing ontving. Dat deze scholing aan hem welbesteed was, bewees hij direct na zijn terugkeer in Nederland (begin 1965), toen hij in Amsterdam een congres van Surinaamse nationalisten organiseerde. Op uitnodiging en vermoedelijk ook op kosten van de Cubaanse regering, nam Herrenberg in augustus 1966 deel aan een te Havana gehouden congres van studenten uit Latijns Amerika. Hij keerde toen niet naar Nederland terug, maar reisde via Tsjecho Slowakije naar Suriname, waar hij al spoedig een vooraanstaande plaats in de Partij van de Nationalistische Republiek wist te veroveren. Eveneens op uitnodiging en op kosten van de Cubanen nam een door Herrenberg geleide PNR-delegatie deel aan de dit jaar in Havana gehouden OLAS-conferentie.

Volgens tot nu toe onbevestigde berichten zou Herrenberg deel uitmaken van een tijdens deze conferentie opgericht "Revolutionair Antilliaans Comité", dat verantwoordelijk is voor de revo-

lutionaire strijd in Frans-Guyana, Trinidad, Martinique en
Suriname.

In de PNR fungeert Herrenberg thans als hoofd van het zogenaamde
bureau buitenland en geeft hij scholing aan jonge kaderleden.

HET HOOFD VAN DE DIENST

A. Kuipers.

Drs. A. Kuipers.

VERTROUWELIJK